

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 141/2015
12.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.С. и др, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.С., адвоката Д.Д. из С. и браниоца окривљеног И.В.Ђ., адвоката Б.Ђ. из С., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 1К 20/13 од 14.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3001/13 од 02.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.02.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.В.Ђ., адвоката Б.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 1К 20/13 од 14.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3001/13 од 02.12.2014. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу исти захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.С., адвоката Д.Г., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 1К 20/13 од 14.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3001/13 од 02.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици посл. бр. 1К 20/13 од 14.06.2013. године, окривљени Б.С. и И.В.Ђ., оглашени су кривим, као саизвршиоци, за кривично дело примање мита из члана 367. став 2. у вези са чланом 33. Кривичног законика (КЗ) и осуђени на казне затвора у трајању од по 6-шест месеци. Окривљенима је изречена мера безбедности забране вршења позива, делатности и дружности и то позива полицијског службеника у трајању од 3-три године

рачунајући од дана правноснажности пресуде. Окривљени су обавезани на плаћање суду трошкова кривичног поступка у износу од 358,00 динара и паушала у износу од 10.000,00 динара, солидарно, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Од окривљених је одузета динарска противвредност 20 евра у износу од 2.000,00 динара, као противправна имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела, те одређено да ће се тај износ уплатити у корист буџетских средстава Републике Србије.

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Кж1 3001/13 од 02.12.2014. године, одбио је као неосновану жалбу окривљених Б.С. и И.В.Ђ., изјављену путем браниоца и пресуду Вишег суда у Суботици бр. К. 20/13 од 14.06.2013. године, потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окр. Б.С., адв. Д.Д., због повреда одредаба Законика о кривичном поступку и Кривичног закона са предлогом Врховном касационом суду да усвоји захтев за заштиту законитости, тако да укине пресуду Вишег суда у Суботици бр. К. 20/13 од 14.06.2013. године и пресуду Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж1 3001/13 од 02.12.2014. године, и предмет врати апелационом суду на поновни поступак и одлучивање, и

- бранилац окр. И.В.Ђ., адв. Б.Ђ., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са ставом 2. Законика о кривичном поступку и из члана 439. став 1. тачка 1., са предлогом Врховном касационом суду да донесе пресуду којом ће усвојити захтев за заштиту законитости и у целости преиначити пресуду Вишег суда у Суботици бр. К. 20/2013 и ослободити окр. И.В.Ђ. од оптужбе или да укине другостепену и првостепену пресуду и врати предмет на поновно одлучивање, као и да обавести браниоца о одржавању седнице и одреди да се извршење правноснажне пресуде и то казне затвора и мере безбедности у односу на овог окривљеног одложи до окончања поступка пред овим судом.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Б.С. и И.В.Ђ. Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости и након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. И.В.Ђ. је неоснован у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, док су, исти захтев у осталом делу и захтев за заштиту законитости браниоца окр. Б.С., недозвољени.

Бранилац окр. И.В.Ђ. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама, применом одредаба члана 367. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, учињена повреда кривичног закона на штету овог окривљеног, из члана 439. тачка 1. ЗКП (по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело), са образложењем да се радње извршења које су окр. И.В.Ђ. стављене на терет евентуално могу подвести под дисциплинску одговорност и да не представљају кривично дело. Такође, бранилац наводи да би се утврђене радње окривљеног евентуално могле квалификовати као кривично дело непријављивање кривичног дела и учиниоца, из члана 332. став 2. КЗ, под условом да је колега рекао окривљеном да је примио 20 евра, или као кривично дело примање мита из члана 367. став 4. КЗ, чиме бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, по питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити.

По оцени Врховног касационог суда, побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде кривичног закона у питању, па су лишени сваког основа супротни наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. И.В.Ђ. Ово из разлога што из чињеничног описа дела у изреци побијане првостепене пресуде, сагласно опису дела у оптужном акту, произилазе сва битна обележја кривичног дела из члана 367. став 2. у вези са чланом 33. КЗ, за које је окр. И.В.Ђ. као саизвршилац правилно оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радњу извршења заједничког дела окривљених И.В.Ђ. и Б.С. – непосредног примања поклона да у оквиру свог службеног овлашћења не изврше службену радњу коју не би смели извршити, уз конкретно описане радње са којима је окр. И.В.Ђ. учествовао у извршењу кривичног дела у питању (узимање докумената од лица у путничком возилу и предаја докумената окр. Б.С. ради провере, саопштавање лицима у возилу да су документа неисправна и стављање у изглед предузимања према њима службених радњи које окривљени не би смели извршити), тако и субјективна обележја која се тичу урачунљивости и умишљаја окр. И.В.Ђ. у оквиру заједничке одлуке окривљених за извршење предметног кривичног дела.

Позивајући се на повреду закона из члана 485 .став 1. тачка 1. у вези са чланом 2. ЗКП, бранилац окр. И.В.Ђ.а у захтеву за заштиту законитости наводи да у правноснажној пресуди није дат опис радњи са којима је окривљени као саизвршилац учествовао у извршењу дела, чиме указује на неразумљивост изреке пресуде, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП. Поред тога, бранилац истиче да нема доказа о договору окривљених за извршење дела, да из утврђеног чињеничног стања не произилази саизвршилачка улога и умишљај окр. И.В.Ђ., односно да је имао свест о мотиву окр. Б.С. да предузима инкриминисане радње да би добио мито, негира вољу окр. И.В.Ђ. да било шта прими од лица у контролисаном возилу и оспорава као исконструисан супротан закључак суда, чиме оспорава оцену суда изведених доказа и истом утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у оквиру права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном

доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. И.В.Ђ. у делу којим се указује на ове недостатке пресуде, недозвољен.

Бранилац окр. Б.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да се окривљени терете да су кривична дела у питању учинили као саизвршиоци, а да у изреци побијане правноснажне пресуде нема описа саизвршилаштва и да то изреку пресуде чини нејасном, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП (неразумљивост изреке), као и да институт саизвршилаштва није образложен, да пресуда о томе, и посебно о учешћу и улози окр. И.В.Ђ. у извршењу дела, нема јасних и логичних разлога, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП. Надаље, као разлог подношења захтева бранилац истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 3. ЗКП (очигледно мислећи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП) у вези са чл. 73. став 4. и 78. ЗКП и с тим у вези наводи да окривљени Б.С. и И.В.Ђ., иако саизвршиоци, према опису радњи дела за које се терете немају идентичне процесне улоге и да због постојања сукоба интереса нису могли имати заједничког браниоца, те указује на пропуст суда да окривљене на то упозори и остави им рок да одлуче кога ће од њих бранити досадашњи бранилац и да други окривљени изабере новог браниоца.

Бранилац окр. Б.С. у захтеву за заштиту законитости наводи да су првостепени и другостепени суд погрешно применили кривични закон на штету окривљеног и да је окривљени без основа осуђен по строжијем кривичном закону јер из описа радњи окривљених у односу на време извршења дела, те потпуно другачије утврђеног чињеничног стања у разлозима пресуде, у погледу исте чињенице, произилази да се ради о кривичном делу примање мита из члана 367. став 4. и 1. у вези са чланом 33. КЗ, а не о истом делу из става 2. члана 367. КЗ, како су радње окривљених погрешно квалификоване у правноснажној пресуди. Према наведеном, бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, која је међутим само формално разлог подношења захтева, а у суштини се навод захтева о повреди кривичног закона своди на оспоравање чињеничног стања утврђеног у побијаној правноснажној пресуди, пошто се у захтеву чињенице битне за правну квалификацију дела окривљеног, по ставу 2. или по ставу 4. члана 367. КЗ, које се тичу времена узимања поклона (пре или након враћања докумената возача и путника у возилу), представљају другачије и супротно од онога што је у погледу тих чињеница стварно утврђено у побијаној правноснажној пресуди. Уз то, утврђено чињенично стање бранилац окривљеног Б.С. оспорава и наводима да је закључак суда о саизвршилаштву окривљених, односно о учешћу окр. И.В.Ђ. и његовом доприносу у извршењу дела као заједничког, погрешан и заснован на нетачно утврђеној чињеници да окр. И.В.Ђ. није више контролисао документа након што је окр. Б.С. наводно примио новац.

Како, међутим, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП и из става 2. тачка 2. и 3. истог члана и погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, сходно напред поменутој одредби

члана 485. став 4. ЗКП, нису законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно браниоца окривљеног, то је захтев браниоца окр. Б.С. који је поднет из тих разлога, недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на захтев за заштиту законитости браниоца окр. И.В.Ђ. (изрека под I) у одбијајућем делу на основу члана 491. став 1. ЗКП, а у делу у којем је тај захтев одбачен као недозвољен, на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, а у односу на захтев за заштиту законитости браниоца окр. Б.С. (изрека под II), на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.